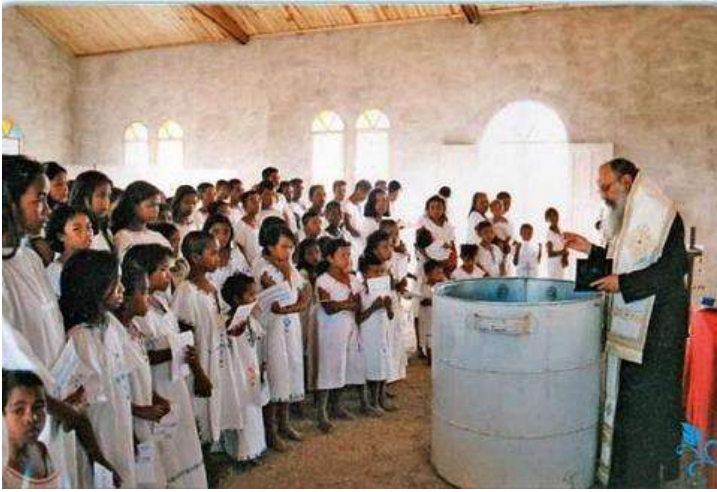

Ένας καινούριος άνθρωπος!

Ο Επίσκοπος Μαδαγασκάρης κ. ΙΓΝΑΤΙΟΣ τελεί ομαδικές Βαπτίσεις

Η ΕΥΧΗ

«ΜΕΓΑΣ ΕΙ, ΚΥΡΙΕ...»

ΑΠΟΔΟΣΗ ΣΤΗ ΝΕΟΛΛΗΝΙΚΗ

«Μέγας είσαι, Κύριε, και θαυμαστά τά έργα Σου· και κανένας λόγος δέν αρκεί προς ύμνον τῶν θαυμασιῶν Σου. Σύ, μόνο πού τό θέλησες, ἔφερες χωρίς κόπο τά πάντα, ἀπό τό μηδέν σέ ὑπαρξη. Σύ, μέ τήν δύναμή Σου, συγκρατεῖς τήν κτίση· και μέ τήν πρόνοιά Σου, κυβερνάς τόν κόσμο...

Εσύ, λοιπόν, φιλόανθρωπε βασιλεῦ, ἔλα και τώρα, μέ τήν χάρη και μέ τήν ἐπιφοίτηση τοῦ ἁγίου Σου Πνεύματος, και ἁγίασε τό ὕδωρ τοῦτο. Και δώσε σ' αὐτό, τήν χάρη τῆς ἀπολυτρώσεως, τήν εὐλογία τοῦ Ἰορδάνη.

Κάμε τό νερό αὐτό, ἀφθαρσίας πηγή· ἁγιασμοῦ δῶρο· ἁμαρτημάτων συγχώρηση· νοσημάτων ἀπαλλαγῆ· ἐξαφάνιση τῶν δαιμόνων· κάνε νά καταργεῖ τοῦ διαβόλου τίς ἐνέργειες και νά εἶναι γεμᾶτο μέ τήν δύναμη τῆς χάρης Σου, γιατί ἐπάνω στό νερό αὐτό ἐπικαλεσθήκαμε τό Ὄνομά Σου, Κύριε, τό θαυμαστό και ἔνδοξο και φοβερό στούς ἀντιπάλους.

Νά συντριβοῦν μέ τήν σημείωση τοῦ τύπου τοῦ τιμίου Σταυροῦ Σου, ὅλες οἱ δαιμονικές δυνάμεις.

Σέ παρακαλοῦμε, Κύριε, νά υποχωρήσουν, νά ἐξαφανιστοῦν ὅλα τά ἐναέρια ἀφανῆ εἶδωλα· και νά μή μείνει κρυμμένο στό νερό αὐτό κανένα δαιμόνιο σκοτεινό, κανένα πνεῦμα πονηρό, πού προκαλεῖ σκότωση λογισμῶν και ταραχή τῆς διανοίας.

Ἀλλά Σύ, Κύριε τῶν ὄλων, ἀνάδειξε τό νερό αὐτό, νερό ἀπολυτρώσεως· νερό ἁγιασμοῦ· ἐλευθερίας ἀπό πάθη· ἄφεσης ἁμαρτιῶν, καθαρισμοῦ και φωτισμοῦ σώματος και ψυχῆς· Δώσε νά γίνει λουτρό παλιγγενεσίας· ἀνακαίνιση τοῦ πνεύματός μας· χάρισμα νίοθεσίας· ἔνδυμα ἀφθαρσίας· πηγή ζωῆς. Γιατί Σύ, Κύριε, μᾶς εἶπες "Πλυθῆτε", γιά νά καθαρισθῆτε, διώξετε ἀπό τίς ψυχές σας τίς πονηρίες. Σύ μᾶς χάρισε τήν οὐράνια ἀναγέννηση, μέ τό νερό και μέ τό Πνεῦμα.

Δεῖξε, Κύριε, τήν παρουσία Σου και στό νερό αὐτό. Κάμε, αὐτός πού θά βαπτισθῆ, νά μήν ἀγαπήσει τόν παλαιό ἄνθρωπο πού φθείρεται ζώντας μέ ἀπατηλές ἐπιθυμίες· ἀλλά νά ἐνδυθῆ τόν νέο· πού ἀναγεννᾶται κατ' εἰκόνα τοῦ δημιουργοῦ του. Γιατί μόνο ἂν ἐνταχθῆ μέ τό Βάπτισμα πού εἰκονίζει τόν θάνατό Σου, στό σῶμα Σου, τήν Ἁγία Ἐκκλησία, θά γίνει και συμμετοχος στήν ἀνάστασή Σου. Και μόνο ἂν φυλάξει τήν δωρεά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πού θά τοῦ δοθεῖ, και ἀυξήσει τήν χάρη πού τοῦ κληρονομήθηκε, θά λάβει τό βραβεῖο τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, και θά συγκαταριθμηθῆ στούς ἁγίους, πού εἶναι γραμμένοι στό "Βιβλίο τῆς Ζωῆς", τοῦ Κυρίου και Θεοῦ μας Ἰησοῦ Χριστοῦ,

Γιατί σέ Σένα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἀνήκει δόξα, δύναμη, τιμή, και προσκύνηση, μαζί μέ τόν ἄναρχο Πατέρα Σου και τό πανάγιο και ἀγαθό και ζωοποιό Σου Πνεῦμα, τώρα και πάντοτε και στούς αἰῶνες τῶν αἰῶνων. Ἀμήν».

Στα Καρούλια!

Από το βιβλίο του **Νίκου Καζαντζάκη**, *Αναφορά στον Γκρέκο*, εκδ. Ελ. Καζαντζάκη, 1964.

Όσα φέρνει ο Υπολογιστής!

Τελείωνε πια το προσκύνημά μας. Τις παραμονές του μισεμού πήρα τον ανήφορο μοναχός, ν' ανέβω στ' άγρια ησυχαστήρια, ανάμεσα στους βράχους, αψηλά απάνω από τη θάλασσα, στα Καρούλια.

Τρυπωμένοι μέσα σε σπηλιές, ζουν εκεί και προσεύχονται για τις αμαρτίες του κόσμου, καθένας μακριά από τον άλλο, για να μην έχουν και την παρηγοριά να βλέπουν ανθρώπους, οι πιο άγριοι, οι πιο άγιοι ασκητές του Αγ. Όρους. Ένα καλάθακι έχουν κρεμασμένο στη θάλασσα, κι οι βάρκες που τυχαίνει κάποτε να περνούν ζυγώνουν και ρίχνουν μέσα λίγο ψωμί, ελιές, ό,τι έχουν, για να μην αφήσουν τους ασκητές να πεθάνουν της πείνας. Πολλοί από τους άγριους αυτούς ασκητές τρελαίνονται· θαρρούν πώς έκαμαν φτερά, πετούν απάνω από τον γκρεμό και γκρεμίζονται· κάτω ο γιαλός είναι γεμάτος κόκκαλα.

Ανάμεσα στους ερημίτες τούτους ζούσε τα χρόνια εκείνα, ξακουστός για την αγιοσύνη του, ο Μακάριος ο Σπηλαιώτης. Αυτόν κίνησα να δω· από τη στιγμή που πάτησα στο ιερό βουνό, είχα πάρει την απόφαση να πάω να τον δω, να σκύψω να του φιλήσω το χέρι και να του ξομολογηθώ.

Όχι τα κρίματά μου, δεν πίστευα να 'χα κάμει ως τότε πολλά, όχι τα κρίματά μου παρά την εωσφορική αλαζονεία που συχνά μ' έσπρωχνε να μιλώ με αναίδεια για τα εφτά μυστήρια και τις δέκα εντολές και να θέλω να χαράξω δικό μου δεκάλογο.

Έφτασα κατά το μεσημέρι στ' ασκηταριά· τρύπες μαύρες στον γκρεμό, σιδερένιοι σταυροί καρφωμένοι στους βράχους, ένας σκελετός πρόβαλε από μια σπηλιά, τρώμαξα· σα να 'χε φτάσει κιόλας η Δευτέρα Παρουσία και ξεπρόβαλε ο σκελετός αυτός από τη γης και δεν είχε ακόμα προφτάσει να ντυθεί όλες τις σάρκες του. Φόβος κι αηδία με κυρίεψε, και συνάμα κρυφός ανομολόγητος θαυμασμός· δεν τόλμησα να τον ζυγώσω, τον ρώτησα από μακριά· άπλωσε το ξεραμένο μπράτσο, αμίλητος, και μου 'δειξε μια μαύρη σπηλιά αψηλά στα χείλια του γκρεμού.

Πήρα ν' ανεβαίνω πάλι τους βράχους, με καταξέσκισαν τ' αγκρίφια τους, έφτασα στη σπηλιά. Έσκυψα να δω μέσα· μυρωδιά χωματίλα και λιβάνι, σκοτάδι βαθύ· σιγά σιγά διέκρινα ένα σταμνάκι δεξιά, σε μια σκισμάδα του βράχου, τίποτα άλλο· έκαμα να φωνάξω, μα η σιωπή μέσα στο σκοτάδι ετούτο μου φάνηκε τόσο ιερή, τόσο ανησυχαστική, που δεν τόλμησα· σαν αμαρτία, σαν ιεροσυλία μου φάνηκε εδώ η φωνή του ανθρώπου.

Είχαν πια συνηθίσει τα μάτια μου στο σκοτάδι, κι ως τα γούρλωνα και κοίταξα, ένας φωσφορισμός απαλός, ένα πρόσωπο χλωμό, δυο χέρια σκελεθρωμένα κουνήθηκαν στο βάθος της σπηλιάς κι ακούστηκε γλυκιά ξεπνεμένη φωνή: «Καλώς τον!» Έκαμα κουράγιο, μπήκα στη σπηλιά, προχώρησα κατά τη φωνή. Κουλουριασμένος χάμω, είχε σηκώσει το κεφάλι ο ασκητής, και διέκρινα στο μεσόφωτο το πρόσωπό του άτριχο, φαγωμένο από τις αγρύπνιες και την πείνα, με αδειανούς βολβούς, να γυαλίζει βυθισμένο σε ανείπωτη μακαριότητα· τα μαλλιά του είχαν πέσει, έλαμπε το κεφάλι του σαν κρανίο.

- Ευλόγησον, πάτερ, είπα κι έσκυψα να του φιλήσω το κοκαλιασμένο χέρι.

Κάμποση ώρα σωπαίναμε· κοίταξα με απληστία την ψυχή τούτη που είχε εξαφανίσει το κορμί της, αυτό βάρανε τις φτερούγες της και δεν την άφηνε ν' ανέβει στον ουρανό. Ανήλεο, ανθρωποφάγο θεριό ή ψυχή που πιστεύει· κρέατα, μάτια, μαλλιά, όλα του τα 'χε φάει. Δεν ήξερα τί να πω, από που ν' αρχίσω. Σαν ένα στρατόπεδο ύστερα από φοβερή σφαγή μου φάνταζε το σαράβαλο κορμί μπροστά μου· ξέκρινα απάνω του τις νυχιές και τις δαγκωματιές του Πειρασμού. Αποκότησα τέλος:

- Παλεύεις ακόμα με το Διάβολο, πάτερ Μακάριε; τον ρώτησα.

- Όχι πια, παιδί μου· τώρα γέρασα, γέρασε κι αυτός μαζί μου· δεν έχει δύναμη· παλεύω με το Θεό!

- Με το Θεό! έκαμα ξαφνιασμένος· κι ελπίζεις να νικήσεις;

- Ελπίζω να νικηθώ, παιδί μου· μου απόμειναν ακόμα τα κόκαλα· αυτά αντιστέκονται...

(συνεχίζεται)